

Roth László



Ez én vagyok az ungvári Bercsényi étterem udvarán a kollégáimmal. A jobb oldalon ülök. A képet az étterem egyik dolgozója készítette 1937-ben. Ez egy nagyon szép emlékű felvétel, a boldog időkre emlékeztet engem.

Az iskolát 1936-ban fejeztem be. A szüleim azt szerették volna, ha folytatom a tanulmányaimat, de én a saját lábamra akartam állni. Rábeszéltem apámat, hogy segítsen elhelyezkedni a Bercsényi étteremben pincértanulóként. Dolgozni akartam, és ezzel egyidejűleg az ungvári kereskedelmi iskolába járni. A kereskedelmi iskolában három évig tartott az oktatás. Azon a szakon, ahol a pincéreket képezték ki, az általános tárgyakon kívül még cukrászatot, hentes szakmát és szakácsmesterséget kellett tanulni.

Fölvettek dolgozni a Bercsényibe, ahol apám főpincér volt. A másik főpincér egy magyar ember volt, akit Lantosinak hívtak. Váltásban dolgoztak, reggeltől ebédig apám, aztán ebédől estig Lantosi, a következő héten pedig fordítva, akkor apám volt az esti műszakban. Így dolgoztak a pincérek is. Mivel én tanultam, csak reggeltől ebédig dolgoztam; este csak a tapasztalt pincérek dolgoztak. Összesen húsz ember dolgozott az étteremben, ebből hat-hét volt zsidó. A szabadságom alatt mindig elutaztam valahova. 1938-ban egy barátommal, aki osztálytársam volt a kereskedelmi iskolában, két hétre elmentünk Svájcba. Körbeutaztuk Svájcot, és utána még néhány napig síeltünk egy üdülőhelyen. Nem került sokba az út, még egy pincértanuló számára is megfizethető volt.

Azon kívül, hogy pincérnek tanultam, és segítettem felszolgálni, a rangidős pincérek megbízásait is teljesítettem. Ebédelni egy kis kóser kifőzdébe jártam. Lantosi főpincér nagyon szerette a zsidó konyhát. Annak ellenére, hogy minden pincér naponta kétszer ingyen ehetett az étteremben, Lantosinak annyira ízlettek azok az ételek, amiket ebben a kis kifőzdében főztek, hogy minden nap adott pénzt, hogy hozzak neki sóletet, húslevest macesszgombóccal vagy libasültet.